

"אז מה יצא לי מזה שאני אשמור נגיעה?"
שואלת אותי מישהי.
"האמת? מה שיצא לך זה פשוט שתשמרי את ההלכה".

לא בא לי להבטיח הבטחות קסומות למי שתשמור נגיעה.
אני לא רואה בשמירת נגיעה הבטחה לחיים זוגיים קסומים ומאושרים.
אני לא רואה שמי שלא שומרת נגיעה אוטומטית החיים הזוגיים שלה פחות טובים.

אני חושבת שהבסיס לשמירת המגע, זו יראת שמים.
לפי ההלכה אסור לגעת בבן שהוא לא בן הזוג שלך. זו סיבה מספקת.
אני לא מכירה שום אדם שלא יגע בכלל בבני המין השני רק כי זה ממש הגיוני.
גם אם הוא מתחיל מההיגיון, מתישהו, זה מפסיק להיות הגיוני.
כשמתקרבים בנפש. כשמתקרבים בגוף. כשקשה מאוד לבן הזוג והוא זקוק למגע.

כמו כל הלכה, יש לי אמון מלא בכך שה' רוצה בטובתנו. ודבר ה' הוא מתנה!! עצות טובות. לכן,
לאחר ההכנעה בפניו, אני יכולה לחפש -
איזה מתנות מתאפשרות דרך ההלכה הזו?
במה היא מגדלת אותי?
איזו מציאות בריאה יותר היא מאפשרת?
מבחינתי זה שלב שני.
ואז, אוהו, אני בהחלט מרגישה שיש מתנות.

לקבל מגע רק בתוך מסגרת בטוחה;
למנוע חוויות גוף מיותרות;
לקדש את המגע ובכך לייחדו;
לבסס קשרי רוח ולא קשרי חוץ;
להוסיף מימד של קידושין ושכינה אל המיניות;
לשמור מפני החפצה של המיניות;
לאפשר תהליך של בניית המיניות, ולא מסלול של 'האם יש התאמה מינית'.

כל מי שעוברת מסע מול שמירת הנגיעה, יודעת שפשוט זה לא.
הגיוני... גם לא תמיד.
יש לכך מחירים? בהחלט.
יש מכך מתנות? בהחלט.
יש רצוא ושוב, טעיה ותשובה? יש.

לעשות רצונך, אלוקי, חפצתי
ותורתך בתוך מעיי.
לפעמים ההלכה מתחברת לי טבעי ופשוט
ולפעמים היא בעיקר ההכנעה לרצון ה'.
המתנות, לפעמים גלויות לפעמים נסתרות.
ותמיד במסע, אל ה' ואל טובו.